

Życiorys papieża Jana Pawła II – część III

Konklawe

Na czas konklawe kardynał Karol Wojtyła wylosował pokój nr 91. Było w nim proste łóżko, stolik, krzesło, miednica do mycia się i stolik na wodę. Okna zostały zabite deskami w celu oddzielenia kardynałów od świata zewnętrznego podczas konklawe. Kardynałowie mogli rozmawiać tylko między sobą.

Dzień przed konklawe odbyła się msza św. w intencji wyboru nowego papieża.

14 października 1978 r. rozpoczęło się konklawe. Uroczyscie zostały zamknięte drzwi do Kaplicy Sykstyńskiej. Obecnych było 111 kardynałów z całego świata. Wśród nich był ks. Kard. Stefan Wyszyński – prymas Polski i kard. Karol Wojtyła.

Kardynał Wojtyła podczas 8 głosowania, o godz. 17.00 16 października otrzymał 94 głosy. Na pytanie: Czy zgadzasz się na wybór? odpowiedział: „W posłuszeństwie wiary wobec Chrystusa, mojego Pana, zawierając Matce Chrystusa i Kościoła – świadom wszystkich trudności – przyjmuję”.

O godz. 18.18 na Placu św. Piotra pojawił się biały dym jako znak, że Papież został wybrany.

O godz. 18,45 otwarto drzwi balkonowe, a kard. Felici obwieścił: Habemus Papam („Mamy Papieża”). Powiedział, że nowy papież pochodzi z Polski i przybrał imię Jana Pawła II.

Gdy pojawił się w oknie balkonowym Jan Paweł II i przemówił w języku włoskim, ludzie byli zaskoczeni. Przeżyli euforię, gdy papież swobodnie zaczął do nich mówić w ich języku. Zrozumieli, że będzie to papież otwarty na kontakt z ludźmi.

Wiadomość lotem błyskawicy rozeszła się po całym świecie. W Polsce, gdzie trwał reżim komunistyczny, ludzie przeżyli ogromną radość, gdyż to był znak błogosławieństwa Bożego nad Narodem Polskim.

W Wadowicach, ks. Edward Zacher, były katecheta Karola Wojtyły, powiedział: „Bogu niech będą dzięki”. I w księdze chrztów odnotował: „Dnia 16 października 1978 r. wybrany na Papieża, przybrał imię Jana Pawła II”.

Papiestwo

Następnego dnia Ojciec św. Jan Paweł II opuścił Watykan, by odwiedzić w Poliklinice Gemelii chorego przyjaciela z czasów seminaryjnych, ks. Bpa Andrzeja Deskura (był sparaliżowany). W szpitalu wygłosił krótkie, improwizowane przemówienie do chorych i personelu szpitala. Naturalność zachowania nowego papieża zaskakiwała wszystkich i podbijała serca ludzi.

Następnym razem papież zadzwonił do Ośrodka Rehabilitacji w Szwajcarii, gdzie przebywał biskup Andrzej Desur. Gdy przyjmująca rozmowę telefonistka zapytała, kto dzwoni, papież zgodnie z prawdą przedstawił się, że jest papieżem, wówczas usłyszał: „Z pana taki papież, jak ze mnie chińska cesarzowa” i słuchawkę odłożyła.

Spotkanie z dziennikarzami

21 października 1978 r. odbyła się pierwsza po wyborze audyencja dla dziennikarzy. Każdy z nich pragnął zadać nowemu papieżowi pytanie. Przy wejściu na salę, jeden z dziennikarzy wykrzyknął głośno swoje pytanie i ku wielkiemu zaskoczeniu wszystkich papież przystanął, odpowiedział i zaczął spokojnie odpowiadać na kolejne pytania. Odpowiadał płynnie i spokojnie w języku włoskim, niemieckim, angielskim, francuskim i hiszpańskim.

Oto kilka pytań i odpowiedzi:

- Czy Ojciec św. pojedzie do Polski?

- Jak mi pozwolą
- Czy będzie jeździł na nartach?
- Tego chyba mi nie pozwolą.

To nie był koniec niespodzianek. Papież nie poszedł prosto do podium, ale idąc pomiędzy barierkami, podchodził do wszystkich, ze wszystkimi rozmawiał, żartował, odpowiadał na postawione pytania. Od razu dał się poznać jako ciepły, życzliwy człowiek, szukający bezpośredniego kontaktu z drugim człowiekiem.

W przemówieniu prosił, aby dziennikarze byli rzetelni w swojej pracy, nie wprowadzali w błąd słuchaczy i widzów, by mówili prawdę, niezależnie od czekających konsekwencji.

Burza oklasków ze strony dziennikarzy zwiastowała nastanie nowych relacji w układach Papieństwo-Media.

Herb

W swoim herbie papieskim Jan Paweł II zostawił krzyż i literę M – jako osobisty związek z Maryją. Tiara na górze oznacza dawne nakrycie głowy papieża i dwa skrzyżowane klucze – symbol władzy papieża jako Głowy Kościoła. Pod herbem naniósł podpis: TOTUS TUUS (Cały Twój) z Traktatu o doskonałym nabożeństwie do N M Panny”.

Pani Jadwiga Jełowicka wspomina, że gdy z koleżankami przygotowywała materiały do dekoracji na Jasnej Górze, w której podstawą były herby biskupów Polskich, okazało się, że niektórych herbów biskupich nie ma. Pani Jadwiga została oddelegowana do Krakowa, aby zdobyć herb młodego wówczas biskupa, Karola Wojtyły.

Ks. Bp Wojtyła narysował go odręcznie na zwykłej kartce papieru i podał ze słowami: „No to masz”, gdyż pani Jadwiga powiedziała, że nie ma herbu biskupa Wojtyły. Ten herb biskupi był herbem arcybiskupi, kardynalskim i papieskim.

Homagium papieskie

Ciekawą sytuacją była też uroczystość składania homagium nowowybranemu papieżowi.

W niedzielę 22 października odbyło się uroczyste rozpoczęcie pontyfikatu. Na mszę św. inauguracyjną przybyły oficjalne delegacje rządów z całego świata, biskupi i tłumy wiernych. Przyjechali nie tylko katolicy, ale i przedstawiciele władz Izraela, Japonii, krajów muzułmańskich.

Gdy podszedł kard. Stefan Wyszyński, aby złożyć homagium – Papież sam uklonił się i pocałował Prymasa Polski w rękę. W ten sposób wyraził swój szacunek dla Kościoła katolickiego w Polsce. Zebrani ludzie na placu oniemieli, a następnie zerwała się burza oklasków.

W czasie homilii padły piękne słowa: „Otwórzcie granice państw (...) Nie bójcie się! Chrystus wie, co nosi w swoim wnętrzu człowiek”.

Kolejnym, podobnym krokiem papieża Jana Pawła II było spotkanie w auli Pawła VI z Polakami 23 października 1978 r. Wówczas papież postąpił podobnie. Ukląkł przed kard. Prymasem Wyszyńskim, pocałował go w rękę, a następnie powiedział: „Nie byłoby na Stolicy Piotrowej tego Papieża Polaka, gdyby nie było twojej wiary nie cofającej się przed więzieniem i cierpieniem”.

Cały pontyfikat papieża Jana Pawła II był wielką lekcją wiary, pokory, umiłowania Boga i człowieka.

Papież pracował ponad siły. Przyjmował pielgrzymów z całego świata i jeździł na wszystkie kontynenty, aby odwiedzić wiernych.

Pontyfikat w liczbach

O wielkiej pracy papieża świadczą liczby:

Podczas wszystkich podróży zagranicznych przebył ponad 1 650 900 km, co odpowiada ponad 30-krotnemu okrążeniu Ziemi wokół równika i trzykrotnej odległości między Ziemią a Księżycem. W podróżach spędził 586 dni. W sumie poza Włochami przebywał około 7 proc. czasu trwania pontyfikatu. Polska jest krajem, który papież odwiedził najwięcej razy - dziewięć. Siedem razy odwiedził USA, Francję - 6 razy, Meksyk i Hiszpanię - po 5 razy. W czasie podróży zagranicznych Jan Paweł II wygłosił ponad 2400 przemówień. Najdalszą była 32. podróż zagraniczna - na Daleki Wschód i do Oceanii (18 listopada - 1 grudnia 1986 r.), w czasie której papież przebył 48 974 km.

Podróże apostolskie do Polski:

- I pielgrzymka (2—10 czerwca 1979)
- II pielgrzymka (16—23 czerwca 1983)
- III pielgrzymka (8—14 czerwca 1987)
- IV pielgrzymka (1—9 czerwca, 13—20 sierpnia 1991)
- V pielgrzymka (22 maja 1995)
- VI pielgrzymka (31 maja—30 czerwca 1997)
- VII pielgrzymka (5—17 czerwca 1999)
- VIII pielgrzymka (16—19 sierpnia 2002)

Jan Paweł II jest papieżem o trzecim pod względem długości pontyfikatu. Na Stolicy Piotrowej zasiadał przez 27 lat (dokładnie 26 lat, 5 miesięcy i 16 dni). Jego pontyfikat trwał od 16 października 1978 r. do 2 kwietnia 2005 r. Jan Paweł II urząd swój piastował najdłużej po świętym Piotrze i błogosławionym Piusie IX.

Podczas swojej posługi Jan Paweł II ogłosił 14 encyklik, 14 adhortacji, 11 konstytucji apostolskich, 43 listy apostolskie; zwołał 9 konsystorz; mianował 232 kardynałów (łącznie z ogłoszonymi 28 września 2003 r.), w tym 10 Polaków; kanonizował 478 świętych (w tym 9 Polaków oraz dwóch świętych związanych z Polską).

Beatyfikował 1318 błogosławionych (w tym 154 Polaków); przewodniczył 6 zgromadzeniom generalnym zwyczajnym synodu biskupów, jednemu zgromadzeniu nadzwyczajnemu synodu biskupów, siedmiu zgromadzeniom specjalnym synodu biskupów; przyjął ponad 1350 osobistości politycznych; spotkał się z wiernymi na ponad 1020 audiencjach generalnych.

Ojciec Święty Jan Paweł II zapoczątkował tradycję Świątowych Dni Młodzieży, masowych spotkań głowy Kościoła z młodymi z całego globu. W czasie jednego z nich, w Manilli w 1985 r., na spotkanie z nim przybyło najwięcej ludzi w dziejach świata - 5 milionów.

W czasie tego pontyfikatu ponad 300 milionów ludzi przeszło na katolicyzm.

W czasie swego pontyfikatu Jan Paweł II ogłosił kilka szczególnych lat.

Z okazji 150. rocznicy ukrzyżowania i zmartwychwstania Pana Jezusa został ogłoszony Rok Odkupienia, który trwał od 25 marca 1983 r. do 22 kwietnia 1984 r.

Rok Maryjny, trwał od 7 czerwca 1987 r. do 15 sierpnia 1988 r.

Rok Rodziny trwał od 26 grudnia 1993 r. do 30 grudnia 1994 r.

Wielki Jubileusz Roku Świętego 2000 trwał od 24 grudnia 1999 r. do 6 stycznia 2001 r.

Rok Różańca trwał od 16 października 2002 r. do 31 października 2003 r.

Rok Eucharystii trwał od 17 października 2004 r. do 29 października 2005 r.

Papież kontynuował także szereg inicjatyw, które zostały podjęte przez jego poprzedników m.in. przez Pawła VI, takich jak Świątowe Dni:

- Pokoju, obchodzone od 1968 r. co roku 1 stycznia,
- Środków Społecznego Przekazu obchodzone od 1967 r. najczęściej w maju,
- Modlitw o Powołania Kapłańskie obchodzone od 1964 r. najpierw w II, a następnie w IV Niedzielę Wielkanocną
- Niedziele Misyjne,
- Światowe Dni Migranta i Uchodźcy, obchodzone od 1972 r. z inicjatywy ONZ (Stolica Apostolska włączyła się w te obchody w 1986 r.).

Z okazji tych Dni każdego roku Jan Paweł II przygotowywał okolicznościowe orędzie.

Ojciec Święty był wielkim czcicielem Matki Boskiej. Jej powierzył całe swe życie, pontyfikat i losy świata. Wierzył, że 13 maja 1981 r., gdy strzelał do niego w turecki zamachowiec Mehmet Ali Ağca, to Matka Boska Fatimska ocaliła mu życie. Jego maryjność była wyrazem głębokiej więzi z Bogiem. Stąd czerpał swe niezwykle siły.

Wszystkich zachęcał do ufności Bogu. Ufności trudnej, lecz niezbędnej jeśli chce się być w pełni człowiekiem, czyli tym, który „bezinteresownie potrafi dawać innym samego siebie”. Miłosierdziu Bożemu, którego był propagatorem, jeszcze w latach krakowskich, powierzał wszystkich wierzących na całym świecie. Wymagał od nich w ślad za świętą Faustyną Kowalską, którą wyniósł na ołtarze, by dali Panu Bogu szansę, kochając bliźnich, w których ukryte jest oblicze Zbawiciela...

Jan Paweł II stał się największym autorytetem moralnym dla świata. Zawsze występował w obronie pokoju. Twardo opowiadając się przeciwko totalitarnemu komunizmowi i przyczyniając się w decydujący sposób do jego upadku, krytykował również zrelatywizowany świat Zachodu, nastawiony głównie na zysk i pozbawiony międzyludzkiej solidarności, do której zawsze wzywał Ojciec Święty. Nieugięte bronił życia od poczęcia aż do naturalnej śmierci. Nigdy nie reagował na spotykające go zarówno ze strony lewackich liberałów jak i ultra tradycjonalistycznych lefebrystów, brutalne nieraz, słowa krytyki. Na wszystkie zniewagi odpowiadał z miłością, ale stanowczo. Wiedział, że ludzkość potrzebuje prawdy i miłości. Na tych dwóch nierozłącznych wartościach zbudowane było całe jego nauczanie.

Papież pozostał człowiekiem pióra publikując, już jako Jan Paweł II cztery własne książki: „Przekroczyć próg nadziei”, „Dar i tajemnica”, „Wstańcie chodźmy” oraz „Pamięć i tożsamość”. W roku 2003 wydał też, wracając po dziesięcioleciach do poezji, poemat „Tryptyk rzymski” – swoje najwybitniejsze dzieło literackie.

Śmierć

W ostatnich latach życia papież bardzo cierpiał. Był ciężko chory i nie zamierzał ukrywać przed światem swojej choroby, starości i bólu. Czynił to wszystko bez śladu ekshibicjonizmu. Cierpienie swe powierzył Bogu. Umierał na oczach, zdumionego jego odwagą, świata. Pogodzony ze śmiercią, która dla niego była tylko „odejściem do domu Ojca”.

Opracowała s. Teresa Dzikielewska na podstawie:

1. Joanna Wilkońska, Błogosławiony Jan Paweł II. Historia życia, Wydawnictwo WAM, Kraków 2012.
2. <http://muzeumjp2.pl/bohaterowie-muzeum/jan-pawel-ii/jan-pawel-ii-pontyfikat/>